

[Victor Larsen.]

der til Tønder statsskoles varmeanlæg ved ændringsforslag nr. 250 foreslås en forhøjelse med 148 000 kr., at der ved ændringsforslag nr. 268 foreslås en forhøjelse af kommunistipendierne med 127 500 kr., at der ved ændringsforslag nr. 290 foreslås en merudgift til musikkonservatoriet på 181 069 kr., at beløbet til indkøbet af bøger på statsbibliotekerne ved ændringsforslag nr. 297 og 298 forhøjes med 177 155 kr., at der ved ændringsforslag nr. 350 foreslås en forhøjelse til sera, røntgenfilm og medicin til rigshospitalet på 260 000 kr., og at der til fortsættelse af arbejderne med istandsættelse m. v. af Emdrupborg foreslås opført 518 100 kr. ved ændringsforslag nr. 447.

Danmarks retsforbund tager forbehold med hensyn til ændringsforslagene nr. 221, 307, 322, 325, 330, 331, 337 og 362. Iøvrigt er ændringsforslagene tiltrådt af udvalget.

Funck Jensen: Undervisningsministeriets budget er det budget, hvorpå det er vanskeligst at udskille de mange poster efter de 3 kategorier: 1) naturlige statsopgaver, 2) statsopgaver, som de herskende samfundsforhold nødvendiggør indtil videre at opretholde, og 3) udgifter på statsbudgettet, som man må kunne begynde at stryge. For nu blot at tage den offentlige skole — hvem vil gå imod den med fare for at blive kaldt reaktionær? Og dog er det nok et spørgsmål, om den nu også er så ideel, som mange mener. En kendsgerning er det, at den i stigende grad tager ansvaret fra forældrene, ikke alene på undervisningsområdet, men nu også på bospisningens. Hvis forholdene fortsat udvikler sig i den retning, det hidtil er gået, bliver det ikke alene opdragelsen og undervisningen, man lægger udenfor hjemmets og forældrenes ansvar og over på skolen, men også en dag sandsynligvis hele bospisningen, og derefter følger vel så senere beklædning og husly. Det er, såvidt jeg kan se, endemålet for den skole- og kulturpolitik, der er i gang. Næst så langt behøves ingen hjem med far og mor, for børnene fødes på anstalter, opdrages i anstalter og får kost, bad, beklædning på skolerne, uddannes på offentlig foranstaltning, beskæftiges i offentlig virksomhed og anbringes i alderdomskaserner.

Kulturen — kunsten og videnskaben — behøver jævne folk ikke at bekymre sig om, den skaffer staten sig midler til opretholdelsen af ved at tage store indtægter på de almenmenneskelige svagheder som trang til drik, tobaksrygning og spil, og

så fortæller man det undrende folk; at alle disse goder er gratis.

Undervisningsministeriets budget er svulmende og i stadig vækst, men det er vanskeligt at skyde en breche i muren, at finde punkter på budgettet, hvor man kan sige stop. Fattigdommen vokser jo relativt med væksten af gamle og dannelse af nye monopol — det sørger regeringens handelspolitik for —, og derfor bliver der også et voksende behov for midler til dækning af undervisningsministeriets budget. Det er ligesom det ene trækker det andet med. Har bevillingsmyndighederne sagt ja på et område, er der samtidig skabt præcedens på en række andre. Nu f. eks. bevillingen under nr. 221 til udveksling af folkeskolelærere mellem de nordiske lande; den begrundes med, at seminarielærere og gymnasielærere allerede har en bevilling, og så må folkeskolelærerne i konsekvens hermed også have en. Desuden lyder begrundelsen på, at Sverige har ydet en større statsbevilling — det er iøvrigt en begrundelse, der ret ofte anføres for statsstøtte, at andre lande på det pågældende område har, om jeg så må sige, „lavet maden færdig“, men det synes ikke for mig nogen god begrundelse for, at vi af den grund skal lade os provokere til at lave akkurat den samme anretning.

Det fremføres også i sagen;

„at der i danske folkeskolekredse er stor interesse for at få en udveksling af folkeskolelærere i gang“.

Jeg synes, det er en barnlig begrundelse, for naturligvis er der interesse, akkurat som der i en skoleklasse vil være interesse for nogle ekstra fridage med lommepege, selvom også kun nogle af klassens elever kunne blive blandt de heldige — man får da allesammen en chance! Og så er der endelig alt det med det nordiske samarbejde, det nordiske fællesskab og fremme af den nordiske forståelse. Men jeg synes, staten skal tale så sagte på dette område, al den stund det jo dog er staterne — også den danske stat —, der med toldspærringer, valutarestriktioner, kropsvisitationer og andet skaber de største hindringer for mellemfolkelig, herunder også for nordisk samvirke og forståelse.

Var det ikke en naturligere måde at styrke det nordiske samarbejde på, at lade strømmen af mennesker og varer gå frit over grænserne og så iøvrigt — hvis lærerlønningerne er for små — forhøje dem eller gøre dem skattefrie, så hver kunne få råd til at betale for sig selv.

Jeg er gået imod nogle tilskud til kunst-